

A man with a shaved head, a full dark beard, and extensive tattoos on his chest is pulling open a dark leather jacket. He is looking down. The background is a dark, textured grey.

ŘÍZNÁ
KRIMI
Z PRAHY

WIKAJÍ MI
LARBS

DANIEL GRIS

ŘÍKAJÍ MI
LARS

ŘÍKAJÍ MI
LARS

D A N I E L G R I S

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Daniel Gris, 2018

Cover Image © Shutterstock / FXQuadro, 2018

Cover Art © Lukáš Tuma, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-068-0 (PDF)

K A P I T O L A P R V N Í

SKLADIŠTĚ

Chtělo by to něco vymyslet.

Stojím v šeru, vzduch je nabitej elektrinou a já koukám na tři postavy choulící se na starejch a rozvrzanejch židlích. Tři lidi, se mnou vlastně čtyři. Čtyři osudy, momentálně navzájem propletený tak, že by se v tom nevyznal ani drahej psychiatr. Natož poldové, který proto ani nemá cenu volat. Pátá osoba chybí, ale právě ona je důvod, kvůli kterému jsem tohle naše malý rendez-vous svolal. Teda, svolal možná není to pravý slovo, protože kdybych měl čekat, až se milostivá společnost uráčí, uhryžu si tady nehty nudou. Naštěstí dokážu bejt přesvědčivej.

Přejíždím je očima. Chlápkovi uprostřed se říká Boxer a jako jedinej má kromě rukou svázaný i nohy. U něj je to nutnost, protože toho bych jinak neuhlídál. Umí to s bouchačkou i nožem, má za sebou armádní výcvik, a v životě už několik ran rozdal. I schytral, což mu jde vidět na ksichtě, takže když na něj koukám, skoro jako bych se díval do zrcadla. Je mu kolem čtyřicítky, má krátký hnědý vlasy, pod nima hustý obočí a ještě o kousek níž pichlavý oči, kterýma by mě zrovna teď nejraději zabil a stáhnul z kůže. Anebo stáhnul z kůže a zabil až pak, ale to jsou nuance, kterejma se začnu zabývat teprve, až budou aktuální. Na tváři má zaschlou stružku krve, táhne se mu přes pravej spánek a končí v pečlivě zastřiženejch vousech. Vídal

jsem ho už dřív, ještě v odrbanejch dřínách, maskáčový bundě a s mastnejma vlasama. To bylo jeho pravý já, ovšem teď si na jednu začal hrát na manekýna. Jenže když chodíte častěji na manikúru než tahat železo, nějak se to projeví. Proto taky tady teď sedí s poutama na ruku, zatímco já můžu v klidu přemejšlet, co s ním.

Co s ním a taky s těma dvěma dalšíma. Po pravý ruce má dědka v obleku v ceně mýho auta, uhlazenýho seladona, díky kterému to všechno před pár tejdny začalo. Teda hlavně kvůli jeho prachům, ale to snad nemusím vysvětlovat. Rachitickej páprda, kterej se snaží vypadat o dvacet let mladší, proto má plnou hubu krásnejch novejšch zubů, třikrát tejdně je na solárku a obden si dává lekci spinningu. Tu raději pod dohledem trenéra, ať mu má kdo zavolat záchranku, kdyby to s ním náhodou seklo. Opálenej a vrásčitej realitní magnát, kterej si vozí zadek v Mercedesu S-Klasse a přitom se modlí, aby se mu pod rukama tyhle koně nesplašily. Jenže když stěží zvládá obyčejný nadupaný auto, jak ho mohlo vůbec napadnout, že zkrotí mrchu Bonnie?

Mrchu, která sedí právě teď jen malej kousek od něj.

Sjíždím ji pohledem. Sotva třicetiletá bohyně, v jejíž očích byste se utopili. Pokud byste se k nim teda přes hrudník vůbec dostali.

Vzpomínám si na jedno z našich prvních setkání.

„Co jste vlastně zač, Larsí?“

„Já? Já jsem anděl. Jen jsem nějak naštvál pánaboha, a ten mě skopnul sem dolů na zem.“

Už ani nevím, co tenkrát odpověděla. Ale ono u týhle ženský taky nejde o to, co říká, ale jak to říká. Když totiž promluví,

zvedají se vám z jejího hlasu chlupy na rukou. A většinou nejen ty. Může se ptát, jak se máte, popisovat cestu z parkoviště anebo se bavit třeba o šunkový bagetě, ale vy ve všech těch slovech dokola slyšíte stejně jen tu jednu jedinou větu: „Mohl bys mě najít u sebe v posteli... kdybys na to měl...“

Tak přesně tohle slyšíte. A ona ví, že to slyšíte. A vy víte, že ona ví. Jenže na ni nemáte.

Ovšem náš seladon na vedlejší židlička na ni měl, a proto ji v tý své posteli našel. A když po třech společnejch nocích téměř kolaboval, zatímco ona se sotva rozehrívala, osvětlil ho zřejmě pořouchlej duch svatej a nakukal mu, že zkrátit tuhle kobyliku bude snadný právě tak jako přikoupit další činžák.

A někdy v tý chvíli se rozjel celej tenhle příběh, jehož finále máme zatím ještě pořád před sebou.

Koukám na tu bestii s našlapaným hrudníkem a dobře si uvědomuju, že i v týhle chvíli to na mě zkouší. Pohled má jako reklamu na psí útulek, přitom si ale špičkou jazyka jen tak mimochodem přejíždí po horním rtu a zpod dlouhejch řas pozoruje, jestli to se mnou něco dělá. A ono dělá, jako pokaždý, ovšem zrovna teď jsme tady kvůli daleko vážnější věci.

Jeden z těchhle tří je prolhaná prospěchářská ultramegasviň, druhý je v jeho vleku a třetí lže prostě jen proto, že to s pravdou nikdy nikam nedotáhl. Jenže já nevím, kterej z nich je kterej. A to se dozvědět musím, protože bez toho, abych si mezi nima udělal jasno, Golda nikdy nenajdu.

Svého kámoše Golda.

Golda, jehož manželka mi promáčela rameno uštvanejma slzičkama. Golda, jehož děti stály opodál jako oukropecci, a i když je každý z nich podobný jinýmu sousedovi z ulice, i tak

mají o tátu strach. Golda, se kterým jsem se kdysi dávno seznámil při fasování našich prvních policejních uniforem.

Takže tady teď stojím, přejíždím pohledem dědka, nagelovaného bouchače a prsatýho vampa, a přemýšlím o tom, jak rozlousknout rovnici o třech neznámejch.

Nakonec si odkašlu a pak jim řeknu, co jsem vymyslel.

„Každýmu z vás teď prostřelím koleno. Jinak se fakt nikam nedostaneme.“

Devětadevadesát rad ze sta, který mi dal můj nebožtík táta, se točilo kolem ženskejch. Ta poslední se ale týkala toho, jak si nejlíp zjednat respekt.

„Nikdy nevyhrožuj ničím, co nejses schopnej doopravdy udělat. To pak budeš jen pro randu.“

A já pro randu bejt nechci. Teď a tady ze všeho nejmní.

Z pouzdra na opasku proto vyndávám svůj otrískanej revolver značky Ruger.

Možná byste chtěli vědět, co jsem zač. Tak jako to chtěla vědět Bonnie. Ta, který jsem odpověděl, že jsem anděl.

Žádněj anděl nejsem. A nebyl jsem jím ani kdysi dávno v uniformě. Tehdy vlastně nešlo o nic jinýho než o deset zbytečnejch let, který jsem zabil tím, že jsem se snažil zavděčit tátovi. Policejní legendě, která si mě neuměla představit jinak než jako pokračovatele rodinný tradice. Zákon chránil on, jeho otec i otec jeho otce, a já proto dostal první uniformičku přibližně ve stejný době, jako moji vrstevníci mičudu. Proto asi taky nemám žádný kamarády z dětství.

Ve dvaceti jsem se dal ke sboru, a jestli na mě byl táta někdy doopravdy hrdej, tak šlo právě o tenhle okamžik. Když mě

o deset let později vyhodili, byl už našťestí pod hlínou na hřbitově. Říkám našťestí, protože ta ostuda by pro něj byla horší než smrt. Přitom jsem tehdy ani neudělal nic tak hrozného, jen jsem svému veliteli řekl, že nemá koule. A že by si jeho stará někoho s koulema zasloužila. A že bych za ní i zašel, ale když si představím tu frontu, kterou bych na ni musel vystát...

Tenkrát jsem to možná kapku přehnal, ale není se co divit, měl jsem v krvi pár promile z předchozí noci. To mi ovšem došlo až ve chvíli, kdy jsme se s mým drahým šéfem drželi za klopy. Mě vyrazili okamžitě, jeho asi o rok pozdějc, když se nečekaně vrátil domů a ve svý paranoie tam seřezal chlapa, kterej jim přišel jenom opravit sporák.

Když jsem teda tehdy odevzdal pistoli a odjížděl s propouštěcíma papírama v kapse, cejtil jsem se, jako by mi někdo přimontoval křídla, který jsem předchozí roky měl někde v zastavárně.

Najednou jsem žil.

Mohl jsem si dělat, co se mi líbí, kdy se mi to líbí a kde chci. Nemusel jsem poslouchat rozkazy, přikyvovat každý kravině a předstírat lojalitu. Mohl jsem poslat do hajzlu každýho, kdo mě našťval, a taky jsem si to patřičně užíval. Mohl jsem konečně bejt Larsem. Byl jsem sám za sebe a ne jen poslušnej panák, nejdřív v uniformě a pak s odznakem detektiva. Jo, to byl vlastně tátův druhej splněnej sen. Když jsem za ním jednou přišel v civilních hadrech do kanclu a vedle jeho odznaku plácnul ten svůj. Detektiv kriminálky. Bože, ten byl pyšnej. Celej den mě vodil od jednoho kolegy k druhýmu a všem mě strkal pod nos.

Podobným způsobem jsem pak během následujících let poznal většinu poldů v tomhle městě. Později mi všichni na jeho

pohřbu při kondolencích připomínali, ať se na ně kdykoli s čímkoli obrátím. A já to dělám, dnes ještě častěj než dřív. Kouzlo synka policejní legendy funguje, jak má. Takže díky, táto. Víím, že bys asi nebyl spokojenej s tím, čím se zrovna teď žívím, ale ber to tak, že nedělám žádný špatný věci. Aspoň ne podle mýho svědomí. A vychovával jsi mě ty, na to nezapomeň.

Jmenuju se David Scholl. Ale pochybuju, že to jméno v tomhle příběhu ještě někdy padne. Téměř nikdo mě pod ním totiž nezná, pro všechny jsem Lars. Zeptejte se v mý branži na Larse a každej vás okamžitě pošle za mnou. Když o mně někdo mluví, tak jako o Larsovi. Oslovují mě tak lidi, který mě vidí poprvý, stejně jako i ti, co mě znají z dřívějška. Nejspíš by mi tak teď říkala i máma, jenže ta zemřela, když mi bylo dvanáct, a v tý době jsem byl pro svý okolí ještě malej Davídek.

Lars jsem totiž až od svejch patnácti, kdy jsem objevil Metallicu.

Poprvý mi tak řekl Simpi, jeden z kámošů, se kterejma jsme začali ve zkušebně řezat do kytar a bubnů.

„Vypadni od těch škopků, ty vole. Nejses žádněj Lars!“

Čím častěj mě vyhazovali, tím hlasitěj jsem bubnoval. Jako Lars Ulrich, po kterým mi ta přezdívka už zůstala. Pořád ještě mám ve sklepě našeho baráku starý Sonory a občas do nich tluču tak, až přilítne někdo z nepoučenejch sousedů. Když mu pak otevřu, do půl pasu svlečenej a zpocenej, s třinácti kérkama, holou hlavou a rozczuchanejma vousama, většinou mi ten randál každej z nich promíne.

Takže Lars.

„Myslel jsem, že budete nějaký Skandinávec.“

Tohle mi kdysi řekl jeden z mejch klientů. To mě pobavil. Jasně, tohle město je plný všelijaký svoloč z celýho světa, proto si to o mně klidně myslet mohl.

Jenže já jsem místní, až do morku kostí. Narodil jsem se v největší městský nemocnici a myslím, že si mě rodiče upletli jen kousek od ní, na trávníku nedalekýho plaveckýho bazénu. Aspoň takhle mi to tatík jednou naznačil a jak jsem ho znal, nemám důvod mu nevěřit. Taky nemyslím, že bych byl nějak zvlášť v plánu, protože jsem se narodil sotva pět měsíců po svatbě. Jenže co jste tehdy v sedmdesátkách chtěli dělat jinýho? Žádněj internet, youtube ani Spotify, takže lepší zábava než souložení neexistovala.

To se vlastně nezměnilo doteď.

Takže Lars. S tímhle jménem si vystačíte. Když nějaká ženská potřebuje zjistit, jestli její starej nezanáší s jinou, ptá se po Larsovi, kterej je výkonnej a diskrétní. Jindy přijde majitel krámu, že mu nějaký smrkáči už desetkrát posprejovali výlohu. A starej dobrej Lars si tam ty zmrdíky vyčíhá a domluví jim. Pak si od obchodníka i podezřívavý paničky vezme honorář, vykáže ho pro finančák a všichni jsou spokojený. A teprve potom, když je takhle hezky přikrytej, může Lars začít pracovat na věcech, který ho živěj doopravdy.

Jmenuju se Lars a řeším problémy, se kterejma lidi nechtěj z různějch důvodů moc na světlo. Anebo ty problémy někdy naopak vytvářím, to podle potřeby těch, který platěj. Neptejte se mě na hranici toho, co ještě dělám a do čeho se naopak nepouštím. Žádná takhle zřetelná čára neexistuje. Kromě tý, kterou v duchu pořád dokola popisuju tátovi. Nedělám věci, který jsou špatný podle mýho svědomí.

Který to jsou? No, to vám takhle z fleku vlastně ani neřeknu. Například teď ale stojím s rugerem v ruce a přemejšlím, kterému z těch tří na rozvrzanejch židlích prošiju koleno jako prvnímu.

Zrovna tohle ale není nic, s čím by se můj svědomí nesrovnalo.

K A P I T O L A D R U H Á

DORA SOLOMONOVÁ

Gold.

Všechno to začalo právě u něj. Přesněji řečeno u mě v bytě, na kterej mi Gold cinknul. Jen málo lidí ví, kde a jak žiju. Gold je jedním z nich, kromě něj jsou v obraze už jen tak tři čtyři další známí. Jenže ti zase nevědí, čím se živím.

Teda čím se živím doopravdy.

Jednoho vlahýho jarního večera teda slyším zvonek a za dveřma stojí Gold. Neviděl jsem ho předtím asi měsíc nebo dva, jen čert ví, kde byl a co dělal. A další čert ho zřejmě přitáhnul ke mně.

„Těbůh, Larsi.“

Vykouzlil úsměv číslo pět, kterej vždycky neomylně znamená, že chce s něčím pomoct.

„Co potřebuješ, Golde?“

„Proč myslíš, že něco potřebuju?“

Jeho ublíženej tón ho prozrazoval víc než rozšklebenej ksicht.

„Ještě se nestalo, že bys prošel těmahle dveřma, a něco po mně nechtěl.“

„Takže můžu dál? Jseš sám?“

„Kdybych tady někoho měl, ani ti neotevřu.“

Pustil jsem Golda dovnitř a nabídl mu pití. Bylo jasné, že nás čeká obchodní jednání, a to se suchým krkem nikdy nejde hladce.

„Dáš si Jacka, Golde?“

„Jo. Ale jsem tady autem, takže dvojitýho.“

Kdybych nevěděl, že je Gold mnohem lepší řidič s hladinkou v krvi než úplně čistej, nenalil bych mu. Jestli bude muset něco vysvětlovat poldům, jeho věc. Já osobně to s chlastem nepřeháním. Ne že bych si neuměl vyřídit sebraný papíry, ale bejvalý kolegy radši využívám k důležitějším věcem.

Dvě skleničky Jacka Danielse se ocitly na stole a v obou chrastilo pár kousků ledu. Gold usrkl a spokojeně přikývl.

„Skvělý.“

„Určitě jsi mi nepřišel pochválit pití. Takže?“

Poposedl si. Sepjal ruce, dal nohu přes nohu. Tak nejistýho jsem ho neviděl, ani nepamatuju.

„Měl bych pro tebe kšeft, Larsi.“

„Pro mě?“

Údiv byl na místě, Gold se totiž živil čmucháním stejně jako já. Cokoli dělám, zvládnul by většinou taky.

„Na mě je to moc velký sousto. Mám rozdělanej jinej kšeft a oba najednou nezvládnou. Ty jseš volnej?“

Jo, já momentálně neměl do čeho píchnout. Ne že by to vadilo, občas jsem rád za hluchý období. Něco naspořeno mám, takže nemusím vyhlížet práci za každou cenu.

„Tak povídej.“

Gold se v křesle zavrtil, jako by seděl prdelí v mraveništi.

„Říká ti něco jméno Leo Solomon?“

„Ne. Mělo by?“

„Šedesátník, obrovská vila na kopci za městem, jedna manželka, žádný dítě. Patří mu asi dvacet činžáků, několik parkovišť, nákupák a nějaký pozemky kolem města.“

Gold zmlknul a nechal na mě ten výčet majetku chvíli působit.

„A dál?“

„Ta manželka, o který jsem mluvil, je přibližně stejně tak stará jako on. A on by radši nějakou mladší a reprezentativnější.“

„Neznám chlapa, kterej by nechtěl totěž. Včetně tebe.“

Gold se ušklíbnul, což jako odpověď stačilo.

„On už si Solomon náhradnici našel. Jenže nejdřív je pro ni potřeba uvolnit místo. Co nejlevněji.“

No jistě, skoro bych to teď už mohl odvyprávět za něj. Romantická láska odněkud ze střední školy, budování rodinnýho hnízdečka, rozjezd firmy, společný starosti, společně probdělý noci. A nakonec i společný vrásky, který jsou tou nejvíc neсправедlivou věcí na světě, protože zatímco chlap s nima může vypadat vyžile, ale charismaticky, ženská jen vyžile.

Jenže když ty její vrásky pak nechcete mít na očích, jako teď pan Solomon, bude vás to stát polovinu toho, co jste spolu za celý ty roky schraстili.

A to už nechcete tuplem.

Takže začnete vymejšlet, plánovat, motat se v kruhu a nakonec vám dojde, že bude lepší se obrátit na odborníka. Proto jdete za někým, jako je Gold. A ten pak jde za mnou, sedí v mým obýváku a omílá historku, kterou jsem v různých obměnách slyšel už stokrát.

„O co přesně tomu tvému Solomonovi jde, Golde? A pořádně si rozmysli, jestli mi to chceš a můžeš říct.“

I Gold totiž ví, že jsou věci, který prostě nedělám. A že když se dočtu v černý kronice o kšeftu, kterej jsem odmítl, ale někdo jinej ho zřejmě vzal, nenechám si to pro sebe. To jsou moje pravidla. A jsou správný, protože jsou moje.

„Je to všechno čistý, Larsi. Ten chlap chce jen kompro.“

„Fakt?“

„Jo. Ale něco tutovýho, aby mohl starou pořádně zmáčknout a ji aby ani nenapadlo chtít z něj stáhnout kůži. Takže nejlíp video s nějakým kolouškem, řekl bych.“

„A on nějakej koloušek existuje?“

„To se právě neví, Larsi. Ale nejspíš ne.“

A je to tady. Hlavní důvod, proč Gold naklusal za mnou, je ten, že v některých věcech jsem zkrátka o level vejš. Není problém vyslídit a vyblejsknout starýho páprdu s mladou květinou, to dokáže skoro každý.

O něco složitější je nasadit tu květinu do postele spořádanýmu chlapovi. Ale zařídit, aby po někom vyjela ctihodná dáma, to už je vyšší dívčí.

„Co o tý ženský víme?“

Gold se zašklebil.

„Nic použitelnýho. Podle Solomona je skoro svatá. Všechno si budeš muset zjistit sám. Teda jestli do toho půjdeš.“

„Mám k něčemu takovému důvod?“

„Máš k tomu deset tisíc eurodůvodů.“

Povytáhnul jsem obočí, protože tady něco nehrálo. Deset tisíc bylo moc, dokonce víc než moc, což vždycky vypadá podezřele. Ovšem nejpodzřelejší na tom bylo, že by si Gold nechal utýct takovouhle sumičku.

Když jsem mu to řekl, jen se ošil.